

SZTEhírek > Hírchívum > 2020. Június

„A megismerés szintjei – Haikufüzér utazóknak” az SZTE geológus professzorától, M. Tóth Tivadartól

2020. június 20.

„Nemcsak a szerző írja a szöveget, hanem a szöveg is írja a szerzőt és önmagát” – véli M. Tóth Tivadar. Az SZTE Ásványtani, Geokémiai és Kőzettani Tanszékét vezető egyetemi tanárral legújabb publikációjáról, egyben első verskötetéről beszélgettünk. „A megismerés szintjei – Haikufüzér utazóknak” című művet az SZTE virtuális könyvheti beszélgetéssorozatában ajánljuk a tudomány és művészet kapcsolódásaira, a kutatóra és az alkotóra kíváncsi olvasó figyelmébe.

Cikk nyomtatás

Link küldés

Tetszik 0

Tweet

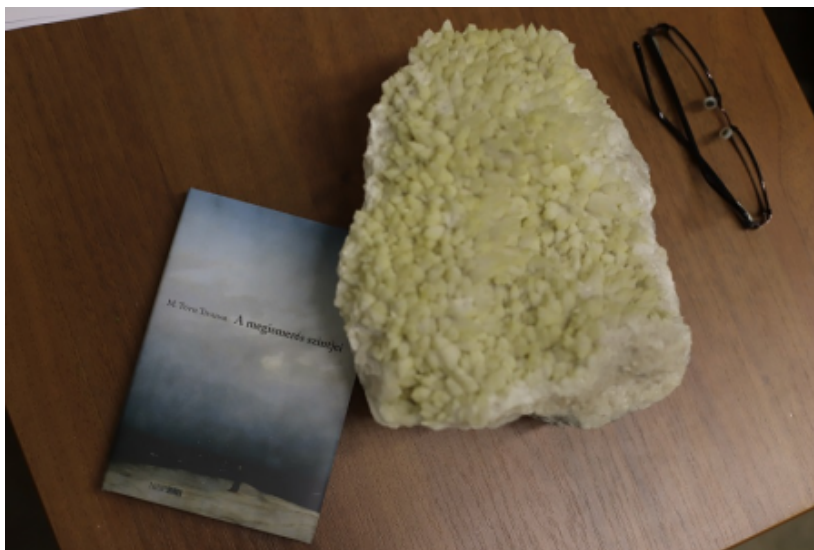
– Ha 2020-ban lehetett volna ünnepi könyvhét, akkor „A vékony fekete vonal, avagy mit látunk a világból egy kulcslyukon át?” című, négy szerzőtársával együtt írt könyvrészletről is kérdezhettük M. Tóth Tivadart (<http://www.asvanytan.hu/oktatok/2/dr-m-toth-tivadar>). A Szegedi Tudományegyetem Természettudományi és Informatikai Kar Földrajz és Földtudományi Intézet Ásványtani, Geokémiai és Kőzettani Tanszék (<http://www.asvanytan.hu/>) vezetőjével beszélgethetnénk az „SZTE utcára viszi a tudományt”-sorozatban a Magyar Tudományos Művek Tárában fellelhető egyéb publikációiról is. A tudományos művek gyakorlott szerzőjétől a beszélgetésünket leíró interjú élén azt kérdezzük: Milyen a jó cikk?

– A jó cikk őszinte. Elolvasásra motivál, és azt adja, amit ígért. **Egy cikkben illik mindent elmesélni, amit az adott témáról tudunk. Sose kevesebbet, de többet sem.** Hosszú évek alatt, sok cikk írása során megtanulhatunk precízen fogalmazni. Egy cikk célja, szerkezete rendszerint adott, miközben magában a szövegtestben nem lehetnek fölösleges szavak, mert attól fejre áll a tudományos publikáció.

– És a vers is? Legújabb művét az teszi időszérűvé a 2020-ban a koronavírus-járvány miatt online térbe szoruló könyvünnepeken, hogy megmutassuk: a geológus professzor, a választott tudományterülete magas szintű művelésén kívül jártas a művészetek világában is. A Napkút Kiadó 2020-ban a magyar költészet napja alkalmából jelentette meg M. Tóth Tivadar: „A megismerés szintjei – Haikufüzér utazóknak” című kötetét. Ha elképzeljük, hogy a korábbi könyvheteken megszokott módon, például a szegedi Líra Fókusz Könyváruház kínálatából emeljük ki, vesszük kézbe a kötetet, az első, ami szembeötlik, a cím. Miért az egyik haiku, s miért pont „A MEGISMERÉS SZINTJEI” az egész kötet címe?

– Miután összeállítottam a kötetet, megnéztem, **melyik vers fejezi ki az egész füzér mondandóját**, sűrítve...

– ...Idézem: „Türkiz: hidratált / rézfoszfát. Nem! A távol / kék némasága.” Olvasóként azt hittem, azért ez a kötet címadó verse, mert ebben a haikuban ott van a geológus és a költő is.

– Persze, ezért is. Miközben a két szemlélet nem is áll olyan messze egymástól, hiszen mindkettő alapja a világ nagyon pontos megfigyelése. De egy haiku, mint szöveg nagyon más, mint a fent említett tudományos cikk. A haiku azon kívül, hogy tömörít, a legszélesebb szeletet mutatja meg a világból úgy, hogy soha nem lehet teljes. E műfaj legfontosabb tulajdonsága, hogy együtt gondolkozásra hívja az olvasót: „Tedd mellé a saját élményeidet, látásmódodat – egészítsd ki a képet!” Szokták mondani, hogy **a haiku: képkeret**, amelybe a képet az olvasó illeszti be.

„Huncut módon”

– A kötet alcímébe fontosnak tartotta beemelni: „Haikufüzér...” Miért éppen ezt az 5-7-5-ös sorképletű versormát, illetve „a természet ábrázolásán keresztül mély filozófiai, lélektani tartalmat” sugalló műfajt választotta?

– Mert **nem akartam mindent elmondani**. Rendkívül szép vers *Arany Jánostól*

(<https://mek.oszk.hu/00500/00597/html/>) a *Családi kör*

(<https://mek.oszk.hu/00500/00597/html/vs185003.htm#30>), benne a cicával, amely „... bogarászni restel ...”, s

szinte látni, ahogy „... ballag ...” Ehhez olvasóként, azon kívül, hogy belesüppedek a történetbe, nem kell sok

mindent hozzátenni. Én azt **akartam, hogy megcsiklandozzam vagy provokáljam az olvasót** – mondván: „*Tedd oda magad!*” Furcsa, **kettős játék, amikor az ember haikut ír**. El akarok mondani valamit nagyon precízen,

miközben a szöveget ki akarom üríteni annyira, hogy ne legyen benne semmi olyan, ami túllontúl orientálja az

olvasót, így determinálva, hogy mire gondoljon. Tehát a haikuban úgy kell egy minél egyértelműbb keretet alkotni, hogy ne maradjon benne semmi a képből, amit keretbe foglal, s amit kitölteni az olvasó dolga.

– „Haikufüzér...” – ígéri az alcím. Vagyis: e kötet olvasójának a szerző szerkesztőként is „üzen” azzal, hogy melyik verset melyik után teszi?

– Ez már az írás folyamata volt. **Kitaláltam egy játékot magamban magamnak**. A haikukat már a középkori japánok is gyakran füzérbe szerkesztették. Társasjátékot játszottak egymással a költők: egyik írt egy haikut, amiből valamilyen gondolatot továbbgurított a másik. Én azt találtam ki, hogy minden versnek a második feléből választott valamelyik szóval megyek tovább a következőre...

– Mint az egyik kedvencem, a *CARPE DIEM* című haikuból indulva – „Amíg az orkán / végét várod, csodáld meg / a villámokat!” – megszületett a *NÉZŐPONTOK – IN MEMORIAM O. G.* című: „– Cikáztak ádáz / villámrajok. – Rózsásan / derengett az ég.”?

– Igen: az általam kiválasztott szót, ebben az esetben a villámot, tartalmaznia kell a következő vers első felének. Ami aztán gondolatilag visszafelé is hat az előző versre. Imádtam játszani a szavakkal. Természettudós létemre csudálatos érzés volt egyetlen szóval bíbelődni, órákon, akár napokon át farigcsálni azt. Mennyi jelentésárnyalatot lehet felfedezni! Minderre bőven volt időm, nem szorított a kényszer, hiszen nem versírásból tartom el a családomat. **Játék volt ez, a lehető legszebb tartalommal.**

– A kötet alcímének folytatása szerint utazóknak szól e kötetet. Ezt erősíti a fülszövegbe, a könyvajánló helyére emelt – *AZ INDULÁSRÓL és A MEGÉRKEZÉSRŐL* című – haiku. De kérdés: milyen utazóknak?

– Száz haikut írtam és akartam kötetbe rendezni, erre utaló alcímmel. Miután *Szajbély Mihály* professzort megkértem, olvassa el, mondjon véleményt a verseimről, ő szelektált. A maradék verseket kellett újra strukturálnom, s ebből rajzolódott ki az utazó metaforikus alakja.

– ... Aki fölűnik a borítón, ami *Caspar David Friedrich* (https://hu.wikipedia.org/wiki/Caspar_David_Friedrich) *Barát a tengernél* című festményének a felhasználásával készült.

– Nagyon szeretem ezt a képet. Mások mellett két kedvelt festőm *Caspar David Fridrich*, illetve *Egry József* (https://hu.wikipedia.org/wiki/Egry_J%C3%B3zsef) a magyarok közül. **Képeiken ugyanazt vélelem felfedezni:** a sejtelmes „látom – nem is látom” kontinuitását, **a „valódi táj – lelki táj” átjárhatóságát**. A haikut is ezért

szeretem. Egy tájat ír le, abból indul ki – hihetetlen precízséggel. Mondják: a haiku a pillanat művészete. Azt írja le, amit abban az adott pillanatban láttam, de aztán mégsem a tájról, hanem rólam, a szemlélőről szól. Huncut módon.

„Találd meg önmagad!”

– A képzeletbeli könyvsátornál kézbe vett kötet szerzőjéről információt keresve hátra lapozunk. A borító hátoldalán, a portréja alatt nem haiku, de tömör 3 mondat a bemutatás: „Veszprémben nevelkedett. Harminc éve Szeged él. Három gyermek édesapja.” Sűrítve a múlt, a jelen, jövő? Hogy „honnan jövök, hol vagyok és hova tartok”?

– Örülök, hogy ez így ájtjön!

– Nincs ott a foglalkozása, vagy a munkahelye, vagy hogy...

– ... Irreleváns információ, hogy egyetemi tanár vagyok abból a szempontból, hogy írtam száz verset. A bemutatkozó mondatokban **kiválasztottam azt, ami fontos, s aminek szép a szimbolikája is**: Veszprémből indulva az ezeréves városban magamba szívott kultúrát hoztam Szegedre, amely jövőre lesz százéves egyetemi város.

– Veszprém a kulcs? Hogyan lett geológus?

– **Egy könyvön keresztül.** 11 évesen régész szerettem volna lenni, s a gyerekkönyvtárban, a nyári vakáció idején a nyolc könyv mellé kilencedik olvasmányként kaptam *Lóczy Lajos* ([https://hu.wikipedia.org/wiki/L%C3%B3czy_Lajos_\(geol%C3%B3gus,_1849%E2%80%931920\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/L%C3%B3czy_Lajos_(geol%C3%B3gus,_1849%E2%80%931920))) életét. A könyvtáros azt hitte, hogy ő is régész volt, de az életrajz olvasása közben kiderült számomra, hogy geológus. Annyira magával ragadott a története, hogy Veszprémből átbicikliztem Balatonarácsra a temetőbe, a sírjához, s ott – egy 12 éves összes magabiztosságával – megígértem *Lóczy Lajosnak*, hogy geológus leszek.

– Innen, a gyerekkorból ered az irodalomhoz való kötődés?

– A nevelkedésünk során jelen volt a művészet. **A zene, az irodalom, a képzőművészet is jelen volt a családi könyvtárunkban.** Az öcsém, *M. Tóth Géza*, (https://hu.wikipedia.org/wiki/M._T%C3%B3th_G%C3%A9za) akit fölvettek biológusnak, elment iparművésznek, végül animációs filmes lett, egy ideig a Színház- és Filmművészeti Egyetem rektoraként is dolgozott. Húgunk gyerekorvos és profi kórusban énekel. **Én zenetörténész vagy geológus szerettem volna lenni**, aztán elmentem matek tanárnak.

– *Hogyhogy?*

– Nem lehettem direktben geológus, mert ilyen szakot akkor csak az ELTE hirdetett. Mivel matematikából erősnek számítottam, fizikából viszont nem, ráadásul Budapest sem vonzott, a szüleim nyomdokaiba lépve a szegedi egyetemre felvételiztem – nosztalgiából. **Matematika számítástechnika szakos középiskolai tanárként végeztem.** Reméltem, hogy Szegeden egy „svédcsavarral” elkeveredhetek geológiára.

– *Tehát „zenetudósnak” is készült. A zene iránti fogékonyságból következhet a vers szeretete?*

– **Azért zene és azért vers, mert ezekben a művészeti ágakban van idő arra, hogy én is ott legyek és részese legyek az élménynek.** Az érzelmi azonosulás rendkívül fontos, amit például a számomra általában túl gyors filmekben sokkal nehezebben tudok megtalálni.

– *A zene iránti rajongása is tetten érhető a verskötetében: például Schubert Adagiója (<https://www.youtube.com/watch?v=p5hPdIhTrd4>) két haikunak is témája. Művész lélekként mélyhegedűn játszik a szegedi egyetemi zenekarban. Ön az egyetlen professzor az SZTE Universitas Szimfonikus Zenekar (<http://szimfonikusok.hu/>)ban?*

– Jelenleg igen és nem tudok ilyen értelemben elődömről. Édesapám és édesanyám is a szegedi egyetemre járt, s az akkori, a '60-as évekbeli egyetemi zenekarban játszottak. Édesanyám csellózott, édesapám brácsázott, így egymás mellett ültek. Mondhatjuk: a pusztá létezésemet az egyetemi zenekarnak köszönhetem... **Végig zenéltem az életemet,** s amikor 1991-ben Gyüdi Sándor karmester újraalapította a zenekart, ott ültem mellette. Tehát **az origo pillanatától,** immár 30 éve **tagja vagyok a szegedi Universitas Szimfonikus Zenekarnak.**

– *Szüleitől kapta a zene szeretetét. Továbbadja a gyerekeinek?*

– Otthon nagyon sokat szól a zene, úgyhogy a megszeretés lehetősége adva volt. Másrészt a legnagyobb hiba, amit szülő elkövethet, ha azt akarja kicsalogatni a gyerekeiből, amit neki nem sikerült saját magából. **Hihetetlen kíváncsisággal kell a gyerekeink felé fordulni: „Te ki vagy?” „Mi van benned?”** S a kérdésre adható válasz kibontásában kell segítségére lennünk. Mindhárom gyerekünk zenélt. A fiam sokkal muzikálisabb, mint én valaha voltam és jobb technikával csellózik, mint én brácsázom, mégis: műegyetemi hallgató, s a zene pillanatnyilag háttérbe szorul az életében. Jómagam nem készítettem két jó képet az életemben, ezzel szemben a nagyobb lányom, aki általános orvosként végzett a szegedi egyetemen, egyetemi fotóversenyt nyert... A szülő, a felnőtt felelőssége, hogy a gyerekektől, akikről folyamatosan érkeznek a rádióhullámok, azokat fogja és fogadja, vagyis ne csak egyetlen, az ízlésének megfelelő adóra álljon rá. Egy szülőnél minél több adásra kell antenna, s ki kell tudnia választani, hogy ezek közül melyik fontos a gyerekeknek még akkor is, ha az számára korábban sose számított lényegesnek... Például mindhárom gyerekem evezős volt. A kisebb lányom, aki biológia szakos a Radnóti gimnáziumban, máig aktívan sportol. Én sose futottam vagy sportoltam élvezetből, mégis természetes, hogy ott vagyunk minden versenyén és hangosan szurkolunk. Ezzel azt erősítem a gyerekeimben is, hogy „*Találd meg önmagad!*”

„Járt utat a járatlanért mindig hagyj el!”

– *Az önmagunkra találás eszköze lehet a versírás. Ön mióta ír verset?*

– Három gyerekem, egy unokám van, sok ezer tanítvány került ki a kezem közül, így ma már némi rutinnal rá tudok nézni egykori kamasz magamra is. Annak idején azt erősítette bennem a környezetem, hogy „*okos vagy, de az érzékenységeddel nem tudunk mit kezdeni*”. A világ által erősített énképem lett ez, s elnyomtam magamban a művészet iránti érzékenységemet. Így aztán már **felőttként, egyetemi emberként, családapaként, 10–15 éve kezdtem el írni – verseket.** Az ember miközben érik és már egyre hosszabb ideje fiatal, szembesül a kérdéssel: „*ki vagyok én?*” azon kívül, amit rólam a környezetem gondol és mond. Látensként élt bennem a verselési vágy. De kötetként ez az első.

– *Ezeket a haikukat miért kellett kötetbe rendezni és kiadni?*

– Nagyon sokféle verset írtam: a szonettől kezdve a hőseposzig. Az előző verseimről nem gondolom, hogy publikálnom kellene. Introvertált attitűdű emberként nem azért írok verset, hogy más lássa. Hogy klasszikust idézzek: „*Azért kell megmászni a hegyet, mert ott van...*” **A versírás lelki szükséglet.** A haikufüzér egy évig állt és várt a fiókomban. S eljött a pillanat, amikor már nem szerzőként polírozgattam, hanem kívülről kezdtem el olvasni a szövegeket. Amikor olvasóként tudtam ránézni a haikukra, akkor, abban a furcsa pillanatban gondoltam arra, hogy ezek már nem csak önmagamnak szólnak, mások számára is érdekesek lehetnek.

– *Ha könyvheti zsákmányt kereső olvasóként belelapozunk a kötetbe, a verscímek alapján is föltűnik: nagyon sok oldalról próbál ránézni a világra. Tudósoktól kezdve népmese hősig föltűnnek itt a kultúránkhöz tartozó alakok, idézetek...*

– Ezek releváns, nem vagy-vagy, hanem **egyénél mellett létező látásmódok**. Ha képesek vagyunk egymás mellett, különböző irányokból ránézni a világra, azáltal gazdagabbak vagyunk.

– *Tömörítés, sűrítés az egész kötet. Mint a kőzet? A kőzet a költő és a geológus számára ugyanúgy tömörítés?*

– Körülvesznek minket a kövek. Valójában a feleségem, aki a talajtan professzora, a nagy ásványgyűjtő a családban. Számára fontosabb a vizuális élmény, míg **nekem az számít, hogy miről mesélnek a kövek**. Millió évek hihetetlen információmennyiségét rejt minden darab kő és én sose tudtam nem belülről nézni rájuk. Azt kérem tőlük is, amit az emberektől, „*gyere, mondd el, mi történt veled?*”.

– *Mi az első kutatói élménye?*

– **Misi mókus kalandjai**, *Tersánszky Józsi Jenő meséje*. A gyerekszobámban az asztalom fölé ki is írtam a Misi mókusnak tulajdonított hitvallást: „*Járt utat a járatlanért mindig hagyj el!*” Ez **az állandó kíváncsiság, járatlan úton járni**: feszültség.

– *Mint A TUDOMÁNYRÓL című versében? „Járhatatlan és / járatlan ösvények a / tarka hómezőn.”*

– Mert a hómező tarka. Csak az hiszi fehérnek, aki a járt úton halad. **Kétféle út van: a járt út és a járatlan**, s a járatlan útból eredeztethető a járhatatlan és a járható. S az a feladatunk, hogy a járatlanok között megtaláljuk a járhatót. Ez egy izgalom: feszültség. A tudományos kutatónak ez az útja.

– *Erről eszembe jut az egyetemi oktató attitűdje, aki minden gesztusával, akciójával oktat.*

– De nagyon másként, mint az általános iskolai tanító, aki mindent elmond, mindenre rácsodálkoztatja a diákjait. Itt, az egyetemen értelmiségieket nevelünk. Egy olyan keretet adunk, amelybe a mai hallgató, mint értelmiségi, majd elhelyezi önmagát. Tehát ha a hallgató csak azt tudja, amit én tudok, akkor nem tud semmit. Nekem **egy**

olyan keretet kell adni, ami segít a hallgatónak fölfedezni önmagát, **kibontani azt, ami benne van.** Segítenem kell kibontakozni a hallgatóimat, semmint elmondani nekik, hogy így vagy úgy kell látniuk a világot. Minden megmozdulásommal azt üzenem: „*Úgy kell látni a világot, ahogy Te látod!*”, s nekem ehhez kell kulcsot adni.

– *Kulcs a haiku is? Mennyire tudják a tanítványai, hogy versíró is? Mennyire tudják az kollégái, hogy nemcsak tudományos cikket publikál, hogy előkészítette ezt a verskötetét is?*

– A versek iránti vonzalmam köztudott: több mint három éve a tanári szobám ajtajára hetente kiteszek egy-egy verset egy XX–XXI. századi magyar költőtől. „A hét verse” folyamba lapozva az első *Hervay Gizella* volt, de olvashattak már itt *Tolnai András*, *Illyés Gyula*, *Petri György*, *Szabó Lőrinc* költeményét is a tanítványaim, a kollégáim. A magyar szerzők közé egyetlen más nemzetiségűként *Majakovszkijt* válogattam be, tőle is az Öngyonyulésesők (<http://drmi.blogger.hu/2011/01/27/onagyonyulesesok>)et egy hosszú értekezés után. A 2017-től vagy 170 versből álló folyamatosan nemigen akad olyan szerző, akitől két vers került ki a dolgozószobám ajtajára. Ez azt üzeni a kollégák és a hallgatók számára is, hogy hihetetlenül gazdag a versirodalom. A válogatás sikerére példa, hogy egy-egy PhD-hallgató lefotózza, mert olyan szépnek találja az arra a hétre adott verset. Vagy: az SZTE szegedi Egyetem utcai épületében a szomszédunk, az SZTE BTK Magyar Irodalmi Tanszék (<https://arts.u-szeged.hu/szervezeti-felepites/tanszekek-intezetek/magyar-irodalmi-tanszek-191101>)ről is jönnek verset olvasni hozzánk. Ennek híre ment, s azóta ott is kiteszik „A hét versét” az ásványtani tanszék vezetőjének az ajánlásával, aláírásával. **Szilágyi Zsófia tanszékvezető professzor „A hét verse” sorozatokat tartalmazó 200 oldalas pdf-ből válogat.** Ennél nagyobb elismerés, azt hiszem, nem kell.

– *A Szépíró-díjas irodalomtörténész olvasta a haikuit is?*

– A versfüzért odaadtam **Szilágyi Zsófia irodalomtörténész professzornak**, akit előtte nem ismertem. Elolvasta, s **rámondta az áment.** Én pedig elvittem a haikumaimat a Napkút Kiadóhoz.

– És hogyan olvassa az ön könyvét az olvasó?

– Úgy tudunk jó döntést hozni, hogy kizárjuk a rossz döntéseket. E logika alapján előbb **azt mondom el, ahogy nem szabad olvasni ezt a könyvet: az elejétől a végéig, egyhuzamban**. Az egyik kollégám elárulta: naponta egy haikumat olvasott el, s hagyta, hogy az az egy dolgozzon, matasson benne, vagyis a haiku jelentette keretbe beletevődjön a kép. Úgy képzelem, hogy a verskötetemet az olvasó leveszi a polcról, valahol kinyitja, beleolvas, aztán továbblapoz, ott is elolvas egy verset, majd hazaviszi a kötetet. Otthon, javasolom, lassan kezdje olvasni, egyet-egyét egy-egy napon! A kötet alcíme – „Haikufüzér utazóknak” – kifejezi, hogy az olvasó számára utazást jelent, ha lassan olvassa ezeket a verseket. Idő kell, hogy az ember megértse a tömörített gondolatokon keresztül a saját, versekbe kódolt útját. Mert **a haiku: beszélgetés az olvasóval**, akit nem szükségképpen ismer a szerző. Úgy lehet beszélgetésre hívni egy ismeretlent, ha kérdezek tőle valamit, ha kiteszek egy kérdőjelet, hagyok egy nyitott mondatot. Mint a kiváló matematikus, *Leindler László* professzor, aki, amikor valaki megakadt az analízis vizsgán, mindig azzal lendített tovább, hogy megkérdezte: „Nos?” Így jön létre a pillanat, amikor válaszolni kell, mert nem maradhat úgy a párbeszéd, ahogy addig fejlődött. A kötet minden verse egy ilyen „Nos?”, így hívom párbeszédre az olvasót.

SZTEinfo – Újszászi Ilona

Fotó: Bobkó Anna

M. Tóth Tivadar: A megismerés szintjei – Haikufüzér utazóknak című verskötetete virtuális könyvbemutatója megtekinthető itt (https://www.youtube.com/watch?v=ncpRkQWKM_s).

2020 nyarán, az SZTE virtuális könyvheti beszélgetés-sorozatában megjelent cikkek, ajánlók:

A mesék birodalmában Mórocz Károllyal, az SZTE alumnusával (/sztehirek/2020-junius/mesek-birodalmaban?folderID=52113&folderID=52113&objectParentFolderId=19355)

„Izgalmas belátni a történelem kulisszái mögé” – véli a PhD-értekezést író Szent-Györgyi-kutató könyvtáros (/sztehirek/2020-junius/izgalmas-belatni?folderID=52113&folderID=52113&objectParentFolderId=18250)

Egy kalandokkal teli könyv kalandos élete (/sztehirek/2020-junius/egy-kalandokkal-teli?folderID=52113&folderID=52113&objectParentFolderId=19355)

Sors-cserepek – Erósztól a festővászonig (/sztehirek/2020-junius/sors-cserepek-erosztol?folderID=52113&folderID=52113&objectParentFolderId=19355)

Zelka, a fagyos Persephoné (/sztehirek/2020-junius/zelka-fagyos-persephone?folderID=52113&folderID=52113&objectParentFolderId=19355)

Aszterión, a csillagközi vándor (/sztehirek/2020-junius/aszterion-csillagkozi?folderID=52113&folderID=52113&objectParentFolderId=19355)

A kolozsvári és szegedi gyökerű Neohelicon a legjobbnak értékelt folyóirat a Springer kiadványai között (/sztehirek/2020-junius/kolozsvari-szegedi?folderID=52113&folderID=52113&objectParentFolderId=19396)

„Rajongani kell a választott médiumért” – véli Sebők Orsolya könyvillusztrátor (/sztehirek/2020-junius/rajongani-kell?folderID=52113&folderID=52113&objectParentFolderId=19355)

Az SZTE könyves beszélgetései az ünnepi könyvhéten és a Klebelsberg Könyvtárban (/sztehirek/2020-junius/szte-konyves?folderID=52113&folderID=52113&objectParentFolderId=51541)

Virtuális Könyvhét (/hirek-esemenyek/online-esemenyek?calendarID=16361)

Cikk nyomtatás

Link küldés

Tetszik 0

Tweet